

RAFAEL ALBERTI
LLUÍS ALPERA
VICENT ANDRÉS ESTELLÉS
VICENT BERENGUER
FRANCESC BERNÀCER
JORDI BOTELLA
JOSEP VICENT BOTELLA
XAVIER BRU DE SALA
GONÇAL CASTELLÓ
ERNEST CONTRERAS
JOSEP CORREDOR-MATHEOS
XAVIER DÀRIAS
SALVADOR ESPRIU
ÀNGEL FABREGAT
JOAN FUSTER
ANTONI GADES
MARC GRANELL
JOAN V. HERNÁNDEZ MAS
SALVADOR JÀFER
OVIDI MONTLLOR
ELISABET ORRI
JAUME PÉREZ I MONTANER
JOSEP PÉREZ I TOMÁS
JOSEP PIERA
LLUÍS RODRÍGUEZ OLIVARES
EUSEBI SEMPERE
PABLO SERRANO
ISABEL CLARA SIMÓ
ANTONI URIOL
JOAN VALLS I JORDÁ

TRENTA AL CERCLE VERS ANTONI MIRÓ

cop dedicat de la pînă din ou, Văpânda
Pur, 27. a) Poirănta de potaie; bote
de l'espice Phyllophora lachana; par
ata cu coarșă; l'ou de pînă i

FOODGASIER, m. Poissonnier. Le poissonnier qui se sert de gaz. V. de Rouen, ann. 1880 (ag. Agélio, Dic. a. v. gastronomie).

FOODSLAC, m. Truc de haute poitrine; fig. persona comacunda (Dix.). «Ne ai eu un poisson que aiga [il de tricot o puchi-le]» (fragment de cançó pop.). D'aquesta cançó es desprèn la seua veu: «foodslac» (dit) que veu que veu aiga [il de tricot o puchi-le] (dit), ap. 361 la línia 303.

FOURMANN, m. *Professionner*. Nuie
put să aibă o idee politică un profesionist, expert de
asigurări omului. Vezi de **Maurer**, 3085.

FOODMIMERS. «... Control de comes
públicas, corresponden a molti broques (se
manti material) i soviet; sin on estan dipo-
sición; cast. cochinchina, seneca, sa-
natoria. Por estado al publisher del gov.
Inglaterra Comité del. Estado del al del un variado
político, Negro Para plaza del.
Esp. - Washington. (p. 1)

PODRIMENT. m. 1. Acasă | alina de podir; cas. podiră. 2. m. g. Grașă gălbenă (lipicioasă). «Năibău au podiment, de rădăci».

Podir. 1. l. podirăre, podirăre, - 2. f. m. podir, podir.

PODRIMENIA. I. Cuscuta de casta por-
fêda (Dart.).

PODRIMER. m. = L. Podrimmer (Th.).
Camp de Tarr. Tarragon. Montseny. Vol.
En.; cast. kakarriero, cochocherrero, au-
diñero. Coberta de pedras de pedra Que.
1832. = 20. Vêe das cochocherrero ad. com a

For.: putrefact (st.); putrefact (col.); putrefact (col.).

[illegible]

que viver a que tem os seus olhos fixos na terra, a ver
com estes filhos, ver que podem e que possuem.
Linha Cima, 115, 39. Mas não deve ser exposto
que os filhos podem. Nogueira Gomes IV. Os pais II

PORRIS

ma, ligues, etc. Manque d'été pour être
à l'heure de printemps. Colonne d'été.
Fonctionnaires (juin, août, mai) : gendres, po-
lice (voir : gendres) (Palm, Manure, gendres, gendres
et, mai, juillet).
Etre... des gens gendres, mai, gendres.
gendres... gendres = gendres... gendres

FOCUSSEUR, m. Fokkelaar (Compagnie de Vlo.).
Focm.: polder (pl.)
FODRIT, wél; i uddel.: twat; polder.

1. adj. g. -IDAJ. Corrompet, deminorpet
de l'arctid d'aguda clausura. Mox mien-
do de l'ata a mra vassalid gl'iall, tot to
a cor-petit tot. Llad. Copr. Nro. 26. Pe-
ni per meter la quita se petit. Foss. Ollera
62. Se d'ha d'entre a senles on a vassal jo-
ta. Substantiu. m. et f. -IDAJ. m. et f.

[illegible]

POISSONNET, L. *Le monde poétique, poèmes et maximes* (Maurice Fatah, 1985).

Flor.: galbene (Buc.); pupese (Val.); po-
pese (Meh.).

FORMÀTIC, **ÀTICA**, **es**. Partanyer o llet de porcu; penjat d'uns porcus; cast. *sechadero*, *sechador* et. *hueso* quasi sempre; un capy d'entret la *hueso* de los *huesos*, *hueso* *hueso* *hueso*.

FOEMET. m. Poema breu, curt, poezie.
POESIA. f. cant, poezie.
L. 1. Art de scrie literatură cu înălțătură, i
pasională, cu viață, cu putere de a se afișa
într-o formă nouă, de a se afișa în
145. Poemă de o singură linie, de o singură linie.

qui, point la barbe au croquemort, s'écrit le mot
est Vénus; Pymonoch Atropis 136 (p. 49).
Dico. 1. Qui la vireté orange de l'air, point
est Vénus. 130. 1 2. Qui au vireté. Or
est Vénus 1 de son vireté 1 3. Vénus 1 phé-

78

POËTE — 698 —

Il finit de contempler la femme que se trouve en une olive mûrissante, l'œil est...
une finit que comme d'habitude l'œil est...
une finit que comme d'habitude l'œil est...

Por: *monseñor [Basilio] Arellano* (Vall.) *mon-*

10x (MML)	PO
INTERNA, con ali, 622; perenne, prostrata,	alt. 10
STIVA, prostrata; stami gialli, semi neri,	sem. 10
anali aranciate; del frutto - 10	10 x 10
POETA, 10. 10; qui le perenne, 10; qui non	10 x 10
distici per le perenne; per 10, 10; qui non	10 x 10

la parolita, nel 1965. Mi sono io prima
più tardi a parlar. Matteo Sacconi 26. Rimuovi
di per le polizie che le appaia. Giustamente
Cosa, 182. Colloquio strettissimo (della stessa
qualità grossa parlar) (non trascurato). Sacconi 1.
Janni 24. In questa qui sono le più complicate
queste lagune. 77. Parlar di parole gloriose

Pain: pasta (Brit.); paste (Vat & pastie (Polon)).
Painful: a) Agony; painful, pesterous. — b) Dist.; painful, pestered. — c) Pejor.; painful, pesterous.

POSTAR, v., [isto], ref.: Pagar; dar obo por política. Exatado de la gal. marcos elegio lo-
goteo. Cuchil. i. Tl. B. car. moros los llos m.

[illegible]

POCÉROC, -ETICA, s.f. Participação a este-
ta e às posturas e às posturas, que constitui
expressão poética, ou, posturas, que se encon-
tram em qualquer obra literária ou artística.

let, Ridge Street St. Sur les pelouses adjacentes
par tout se font foyes. Ventes d'herbes, 1000, la
Catherine de sainte Anne la place publique d'après
l'abbé, Orléans l'abbé, 10, 100, l'empereur public,
faute les notes venant, 100000 Cinq, 1000.

POE.

STOCAL, adj. *Forêt. Les arbres*
à la saison des récoltes, *Sesquima* STY,

STOCAMENT, adj. *D'une manière*
à cet effet, *Forêt. Les arbres*
à la saison des récoltes, *Sesquima* STY,

INTÈRACIÓ. 1. Acció de penetrar i establir contacte. En l'figura les premses, d'una amb una altra. Figs 58 i 59.

JUSTAR (justar), v. m. intr. Per-
correr, bo n. Par poder, andar
sem: mais: pacífico. Anda correndo
que justara ele uma coisa aqui. Gosto
124. Justar-se bo n. e sem império, bo
no boado, comilão ou não acipicado,
etc.

TRIA. 1 aut. Pionia. Libro blanco
sobre el tema las paradas del taxi a lo largo
de Colombia (Col. Inf. no. 270). Dos
vols. en 10 pape. dor. a. 1407 (vols.).

THERIA, L. V. FURNBERG,
DO. M. V. PUNZI
CONSAIGNEUR: JEFFREY H. BULLOCK, Ph.D.

OS - OSA. adj = V. FOLGOS.

Y. F. Gaidamovskiy, *Acad. Sci. USSR*

El pas word a dirre: el pas de
a que, en contrari de la combinaci-

comenzaba. Una Mañana. Del and a
re: el pidi uponi el pidi venci. Un pidi
a: el pidi el charnela venci uponi
de venci de fuchos venci. Un
regredir: del pidi venci de el

EDICIONS DE LA GUERRA

València, 1987

Patrocina la

**CAIXA D'ESTALVIS
PROVINCIAL D'ALACANT**

Edicions de la Guerra
Apartat de Correus 7.064 - 46003 València
Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant
Obra Social i Cultural - Alacant

- © Dels autors
- © Antoni Miró
- © De la present edició, Ed. de la Guerra i
Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant

I.S.B.N. 84-404-0086-1
Dipòsit Legal: A.683-1987

Gràfiques Díaz, S.L. - Marte, 6 - Alacant

RAFAEL ALBERTI
LLUÍS ALPERA
VICENT ANDRÉS ESTELLÉS
VICENT BERENGUER
FRANCESC BERNÀCER
JORDI BOTELLA
JOSEP VICENT BOTELLA
XAVIER BRU DE SALA
GONÇAL CASTELLÓ
ERNEST CONTRERAS
JOSEP CORREDOR-MATHEOS
XAVIER DÀRIAS
SALVADOR ESPRIU
ÀNGEL FABREGAT
JOAN FUSTER
ANTONI GADES
MARC GRANELL
JOAN V. HERNÁNDEZ MAS
SALVADOR JÁFER
OVIDI MONTLLOR
ELISABET ORRI
JAUME PÉREZ I MONTANER
JOSEP PÉREZ I TOMÁS
JOSEP PIERA
LLUÍS RODRÍGUEZ OLIVARES
EUSEBI SEMPERE
PABLO SERRANO
ISABEL CLARA SIMÓ
ANTONI URIOL
JOAN VALLS I JORDÀ

RAFAEL ALBERTI

ONE DOLLAR D'ANTONI MIRÓ

El dólar

Yo te alambré hasta hundirte en las tinieblas

El dólar

Te corrompí hasta hacer de ti un gusano

El dólar

Te ensangrenté y maté para luego escapar y abandonarte

El dólar

Papel del crimen pronto para ser ya cubierto y enterrado
por la más luminosa materia fecal libre de los hombres

¡El dólar! ¡¡El dólar!! ¡¡¡El dólar!!!

RAFAEL ALBERTI

Roma, abril del 1975

LLUÍS ALPERA

A ANTONI MIRÓ

Ítaca, donzella virtuosa,
et qüestiona els nenúfars del destí.

Un brot de passió
s'entreveu entre les natges.

Quatre arraps de sang damunt la verema
enalteixen les cuixes florides per l'arravat del fúcsia,
mentre uns coloms ferits n'escampen la fúria.

Els ulls clars del Sopalmo et vigilen el país.

LLUÍS ALPERA

Alacant, maig del 1987

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

*En recobrar-me de la crisi de maig, escric
el primer poema a l'amic Antoni Miró.*

el nom de l'amistat
jo te'l diré amb paraules planerès.
toni miró,
sofia
ausiàs.
són els noms de l'afecte permanent,
de l'amor,
de l'amistat per a tota una vida.
jo he compartit amb ells el pa i la sal.
i ara sóc l'home feliç, pensant que som amics,
amants,
germans.
ara he escrit açò i estic content,
perquè sé que a un lloc d'alcoi,
en el camí que va envers ibi,
al mas «sopalmo», viuen ells, fan l'amor,
fan el pa i el llesquen, a taula amb els amics.
i sóc content d'això, de la seva existència,
vell i fotut em trobe, clos a casa meva,
no puc anar a alcoi, ens truquem sovint,
com aquella vegada que jo vaig telefonar sols perquè
sofia em digués,
com es fa l'escalibada.

toni miró, pintor,
que vaig conèixer a alacant,
i vaig tractar a altea.

jo l'admire i és molt
el que l'estime com a persona,
i més
com a pintor.
sé quanta i quina és la seva honestedat,
crec saber quant és el seu amor,
pel que fa,
pels éssers que l'acompanyen,
sofia,
ausiàs.
i vull deixar aquí el testimoni,
de la meua amistat i la
meua, pregona,
dolçament sentida,
admiració.
perquè, pintor,
ha sabut fer,
la millor obra d'art,
la vida amb sofia i ausiàs.
acabe doncs, i plegue.
bon dia,
a reveure.
qualsevol dia seré al mas.
i menjaré verdura, productes vegetals.
sofia.
bon dia toni.

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS
València, juny del 1986

VICENT BERENGUER

LES HORES GUANYADES

(Per a Antoni Miró)

Tractem de desfilagarsar les vetes,
els cabells, els elàstics estesos,
la cordonera de les teues sabates,
els llicsons que han fugit del cossiòl,
les abelles engrapades al rusc,

les sivelles que engolen els cavalls,
flors i abelles i costals, garbes
de llençols que sagnaven adeś;
ara els abraça la cingla del serf,
el cuiro de l'ordre que et disposa.

Però tractem de desfilagarsar més:
els pèls d'un pinzell, el cànem i encara més,
els calendaris i una remor
de vares i llegües, descaminades
pels abecedaris de la rànica por
que bressa entre les nogueres la lloca.

O prefereixes les essències del galop,
el nèctar de camamirles a Mariola,
tots els cavalls blancs de copes
o que t'aboquen mil llunars
amb un ordit de carrís i melses
—abans que cendres o punxoses calcides
 resseques, adobades,
com ho deies adés quan besaves melassa,
les perletes d'un braçat de cruixits—
que arrossegaves vora els marges,
les fites de la nostra sénia.

VICENT BERENGUER

Banyeres, juliol del 1983

FRANCESC BERNÀCER

(A Antoni Miró)

AMÈRICA NEGRA

hi ha una llàgrima encesa
i és negra
tota la nit plorant
se n'han sortit de mare
negres aigües de por
i el malson i el mal sou
la sang el vesc el dol
han emmudit de plom
rius de velles cançons
hi ha una llàgrima encesa
front a la Casa Blanca
i és negra.

EL DÒLAR

un pas al front
i obriu ja foc
i obriu els caps
amb cop medit
marqueu el pas
en cors i en caps
com al ramat
negres i grocs i blancs
en benefici de tots
nosaltres
s'exporten botes i fusells
mentre ens siga rendible
el dret la vida
l'home
val un dòlar de sang
després al Parlament
ja ens rentarem les mans.

perquè era la terra tota una ferida
obrires els colors
i un brollador de sang
entre mentida i polseguera
país Països nostres
enlairares bé els quadres
com un crit de llum
com unes llances
tota la nit vetlant
la pàtria malaltia
ben solidari far
aixecant ferm la veu
pels quatre vents
ni un dia més amortallat l'alt somni.

[illegible]

El Sopalmo, agost del 1986

JORDI BOTELLA

AVUI, CELEBRACIÓ DEL 9 D'OCTUBRE

(A Antoni Miró)

Avui, celebració del 9 d'Octubre
No m'és difícil d'evocar les hosts
Cristianes assetjant des d'abril murs
I ravals a fi d'obrir pas al rei.

En canvi aquest silenci del matí
Festiu em fa més mandra que altra cosa:
Ni trucar Laura se m'acudeix ara.

Guaite de reüll els llibres d'història
Mentre em ve el reglot d'un güisqui nocturn
I pense en els avantpassats rendits
A l'arma aragonesa i llur croada
Mercenària.

Em pregunte: «quina gesta
festegem hui: victòria o derrota?».

JORDI BOTELLA

Alcoi, tardor del 1986

JOSEP VICENT BOTELLA

APROXIMACIÓ A LA REALITAT

(A Antoni Miró)

Dalt, el cementeri d'Alcoi,
i també sobre nosaltres la nit i el mas.
Tu, devorant llenç, treballaves i parlaves
—com saps, com pots— d'homes i de bojos.
Nosaltres (també, jo, aleshores), d'esquena,
amb la realitat trossejant una i altra vegada
les nostres conjectures, llançàvem diatribes
contra tota la fauna contemporània.
Raimon, des dels budells d'un gramòfon
darrer model, ejaculava humanitat per a tots.
Hi érem tots i escoltàvem.

JOSEP VICENT BOTELLA

Alacant, març del 1969

XAVIER BRU DE SALA

INDEPENDÈNCIA

(A Antoni Miró)

Marbre blanquíssim
que ens has vist néixer: terra
l'ombra d'un núvol
en un desert la lluita
somou la pols del marbre.

Alba de pedra
somnia que et despertes:
arrana l'ombra
soldats nous es desarmen
¡vencen a tret d'alba!

XAVIER BRU DE SALA

Barcelona, setembre del 1978

(Del llibre catàleg «A. Miró - Jornades de Solidaritat». Edita: Ajuntament de València, setembre del 1983).

GONÇAL CASTELLÓ

A ANTONI MIRÓ

La ferida oberta a l'alta ribera
per la furient avinguda dins el Sopalmo,
és com el teu coratjós treball
que brolla com cabal que raja
d'una font pàtria molt pregona,
amb verdor que a la teua vida
dóna imatge de primavera.
Riu fecund d'ahir i de demà.

GONÇAL CASTELLÓ

Gandia, abril del 1987

ERNEST CONTRERAS

REPRESSIÓ

No em digueu la paraula, eixa malaurada paraula. I si fos —penseu-ho bé— només una paraula? Perquè si fos només una paraula, podríem, qualsevol matí lluminós, esborrar-la per a sempre, fer desaparéixer, amb les nostres mans ben treballades per la tasca d'aixecar la llibertat, totes les seues grises lletres i els seus grisos ecos —gris blavenc, gris olivera, gris terrós, gris negre, gris gris—, llevar dels papers les seues ressonàncies de trets i turments, de fusells i estakes, d'ossos i cors i caps trencats, foradats, esclafats, podríem allunyar de l'anyenca memòria el seu soroll de pólvora, ordres i escorcolls.

No em digueu la paraula, us prego. Perquè si altra vegada colpeja l'aire del carrer i arriba fins a nosaltres, si fóra fals que és només una paraula, a quin lloc de la terra sepultàriem, germans, la llibertat que tant, tant estimàvem?

ERNEST CONTRERAS

Alacant, gener del 1979

(De la carpeta d'aiguaforts d'A. Miró, «Repressió». Edita: Alcoiarts, Altea, 1978-79).

JOSEP CORREDOR-MATHEOS

(Per a Antoni Miró)

Posem-nos per una vegada, radicals.
Exagerem, a consciència, per fer-nos entendre millor.
No ens espante dir, davant d'aquests cartells
d'Antoni Miró, que el cartell és el vertader art
de la nostra època. Funció útil i ingredient
estètic. L'art, no pur, brut però: de vida, és clar.
No és açò el que enyoràvem? L'art compromés,
no amb una tendència social o artística determinada,
sinó amb la seua llibertat i la de tots.

JOSEP CORREDOR-MATHEOS

Barcelona, juliol del 1983

(Del llibre-catàleg: «A. Miró - Jornades de Solidaritat». Edita: Ajuntament de València, setembre, 1983).

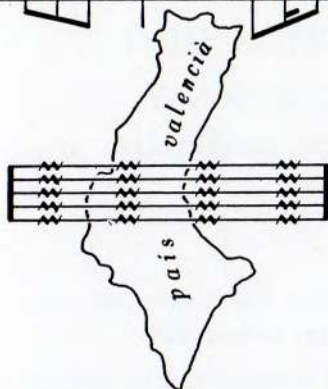
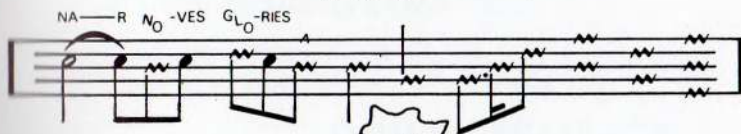
XAVIER DÀRIAS

¡Canteu Pintura!

a antoni miró

PE-RO-FRE-

dàrias 1986

POEMA VISUAL

MÓN D'ANTONI MIRÓ

En homenatge al gran artista alcoià.

Molt a migjorn del nostre país rar,
aguaita nit un solitari far.

El bleix del sofriment el va sotjant,
ones endins, a l'hora del foscant.

Ell em segueix en l'aspre desconhort
de vanament lluitar contra la mort.

— Les mans amb gruix de cordes m'han lligat,
quan als senyors demano llibertat.

— No puc fer res per ajudar ningú,
perquè jo sóc tan desvalgut com tu.

Però sense descans, amb viu clamor,
em serviran la forma i el color.

És un combat que mai no vol repòs.
Hi deixo l'esperit, el moll de l'os.

— Entona, doncs, un càntic triomfal
damunt abismes guardadors del mal.

Heu ben guanyat, clars ulls, lluny de cap vesc,
tan sols esbatanats a l'aire fresc.

I sentiràs com l'ala de l'ocell
t'uneix, al blau, al nom d'un poble vell.

SALVADOR ESPRIU

Barcelona, maig-juny del 1984

ÀNGEL FABREGAT

A ANTONI MIRÓ, AMIC

Et tinc a casa, Antoni, presidint
l'alcova on dorm i escric, on de vegades
ploro de nit buscant eixes petjades
d'un nen il.lusionat que està morint.

Dos homes nus, que a penes van vivint,
porten —morint o morta— despullades
les carns d'aquella dona, a camallades
d'amor desesperat muscles ferint.

Dolcíssim pes d'un poble també nu
porteu als muscles junt amb altres més
tot un País mig mort, pintat per tu.

Vullguera jo, escrivint, donar-li un bes
a eixe País que vull també jo dur
amb tants amics: Raimon, tu, l'Estellés...

ÀNGEL FABREGAT

Ibi, 15 de maig del 1987

(El poema es refereix al gravat «Defallior», fet a Dover l'any 1969, de la sèrie: «Records de la meva terra»).

JOAN FUSTER

EL CRIT D'ANTONI MIRÓ

... Unes vegades és el crit de denúncia,
unes altres el sarcasme revulsiu,
de tant en tant és la mateixa incongruència
d'un art acorralat per les pròpies hipòtesis.
D'aquí la profunda suggestió que en deriva.
I la lliçó.

JOAN FUSTER

Sueca, març del 1976

(Del llibre-catàleg «Mostra d'Art - A. Miró». Edita: Ajuntament de Sueca, març, 1976).

ANTONI GADES

Toni
y qué haremos nosotros
con una democracia burguesa.
Nos damos cuenta
de
demasiadas cosas
tenemos, más que un carnet,
una conducta de siempre,
una lucha sin horizonte de beneficios.
Toni, ¡somos perdedores seguros!
seremos eliminados sin juicio,
será demasiado evidente.
Siento más que nunca no
hablar mi lengua,
una injusticia más que hicieron
para separarnos.

ANTONI GADES

Altea, 28 de juny del 1977

MARC GRANELL

VINT-I-CINC ABRIL SET-CENTS SET

(A Antoni Miró)

Cada batalla ha de tenir els seus morts.
La seua esperança.
La derrota.

Després les tombes aixecaran concilis
en la boira nuosa d'un silenci pintat
de patrulles grises en la pau puríssima
del femer invicte contra la llum.

Cada mort tenia fusells futurs en la mirada.

MARC GRANELL

València, 1983

(Del llibre «Exercici per a una veu». Edita: Publicacions del Cingle, València, 1983).

JOAN-VICENT HERNÁNDEZ MAS

Km. 14'5 IBI-ALCOI

Santantonidelso palmo, missatger de penes inconclores i tisoires de cinc pams, s'alça i mira, cada migdia, els seus dominis mentres Giuseppe arranja els últims compasos d'una Aïda jove i solitària, vora una bassa que s'acaba de netejar. L'adoració sol ser entre les set de la vesprada i les dues de la matinada. La resta d'hores treballa amb un templador de disset colors obscurs que Llop lladreja des de la seua vellesa a la serra ibenca, on Sofia vigila gelosament cada compàs d'aproximació a l'artista de carrers estrets i grocs sagnants. Des de la seua tendra infantesa Ausiàs observa cada moviment de pinzell als llenços desgarrats de símbols del temps que l'acompanyarà. I tots seguirem veient-lo con un missatger de cròniques de la intolerància, mentres Vicent, des d'un estel vigilant, li seguirà donant la força del record tranquil d'un pare-company.

Ovidi, Francesc, Juana, Gonçal, Isabel, Lluís, Josep, Alfons, Carles, jo i tants i tants l'acompanyarem a les hores del mussol d'or i penediments que el vaixell de la constància s'haurà d'endur lluny, molt lluny, mentres l'amic segueixca pintant.

JOAN-VICENT HERNÀNDEZ MAS
Alacant, maig del 1987

SALVADOR JÀFER

EL RETORN A LES MUNTANYES

(Per a Antoni Miró)

TORNEM a les muntanyes amb el cor dins el puny,
amb el cor a la mà esperem la derrota.

Qui haurà anat tan lluny com el nostre desig?
Per a qui haurem escrit en les línies de foc?

La sang de la gasela rajava dins la copa,
beviem en la copa l'esclat de l'horitzó,
dagues, metalls forjàvem per salvar el secret.
No ens podran atuir. Les venes que llueixen
com els ulls al migdia resisteixen l'atac.

Corre, vine, escondeix-te al meu recer de llum,
ve una boira de pètals que ens perfuma la pell.
Hem pujat solitaris al cim de tots els caminants,
ens segueixen les dames en nits de diamants,
prínceps i rapinyaires, sapastres i donzells.

Eixiu, salteu, la nit és l'esperança!

Aquesta terra ja no és la nostra, però vénen
missatgers dels laberints del cel. Creixen les ones altes,
les roques són safirs, retalls del cor, llampecs de
[la mirada!

El present bota foc al molt estrany diari
on ens han vist dansar sobre els segles dels segles,
perquè no som d'avui, ni hem pertanyut al mai
sinó a la impermanència.

SALVADOR JÀFER

València, setembre del 1984

(Del llibre «Els caçadors salvatges». Edita: Tres i Quatre, València, 1984).

OVIDI MONTLLOR

A ANTONI MIRÓ DES DE BARCELONA

SILENCI!

(secret, potser, de nous jocs de colors?,
o bé, estalvi de mots sense nom?).

L'OBRA...

(dóna claror de sobte l'obra i
contesta a crits. Tapa boques mesquines).

COMENÇA!

Jo.— De Toni Miró recorde que és
tímid, afectiu, artista,
solidari, alcoià, tossut,
retossut, formiga, cavall pur, gat oriental,
envejat, castigat, generós i estimat.

Toni.— Ep!...

Jo.— SILENCI!

Toni.— (Se'n va amb el seu silenci).
Entra un grup de gent fent crits i gatzara.
Veuen com s'allunya el Toni, mentre Jo encén una cigarreta al fons de l'escenari i para atenció al grup que calla de sobte.

L'un.— Qui és aquell xic tan dimoni?

L'altre.— Calla, collons!, que es el Toni!

L'una.— El cec del cantó Pinyó?

L'altra.— Que no veus que es un Miró?

Tots.— (Queden amb la boca oberta a punt de dir ah, però no diuen res. Jo, apaga el llum i tots es foten a cridar mentre cau el teló que el públic no el veu perquè ja hem dit que és tot fosc).

OVIDI MONTLLOR

Barcelona, estiu del 1986

NOTA.— L'obra dramàtica, com que no té massa extensió, es pot repetir, en diferents tonalitats, fins a quedar-se afònics, que és del que es tracta, en el suposat que tractem de dir coses.

A L'AMIC I COMPANYY MIRÓ

Treballador infatigable de les arts
t'hi has lliurat amb cos i ànima,
també al teu poble
prostituit, expoliat...
lluïtes per ell amb les teues armes,
la cultura,
que travessa fronteres
i fa sentir la seva veu,
treballes en silenci, i baixet parles,
així convences!
Els amics t'admiren,
els enemics també i t'odien,
et voldrien amb ells
i no ho aconsegueixen,
tu restes fidel a Alcoi,
al País Valencià,
a Catalunya!

ELISABET ORRI

Barcelona, maig del 1987

JAUME PÉREZ I MONTANER

(A Antoni Miró)

Ara la pedra és pedra; cap record
no pot trencar la llum i l'ombra i l'aparença,
ni pot guarir ferides tan pregones
com aquest mar de cendres i els coltells
arran del llavi i la basarda al pit
i el boscam eriçat de falsos mots.
La pell i els ossos i els cabells no poden
acceptar l'enrenou de les aranyes,
la solitud del corb, l'òliba fosca
o el buit irremeiables de l'absència.
Sota el cel ofegat quin sol o quina boca,
l'aspra geniva i la pell esguerrada,
llengua de fang i rosegades ungles.
Només la solitud de l'evidència
del temps perdut al laberint grotesc
d'un fals desig i unes paraules fosques.
Només la solitud de l'evidència
d'haver-hi estat els favorits dels déus,
ara ofegats en el boscam metàl·lic
d'aquests ulls follament, enverinats.

JAUME PÉREZ I MONTANER
València, 1985

JOSEP PÉREZ I TOMÁS

CANÇÓ PER A LA NIT EN TREBALL

*(Per a Toni Miró que lliscant el pinzell
somnia i somniant llisca el pinzell de
la terra).*

Llum

Llum i color

Llum i color en el vidre

Llum i color en el vidre del rou

Rosada

Rosada de licors

Rosada de licors amorosencs

Rosada de licors amorosencs esventats

Vertigen

Vertigen de la nit

Vertigen de la nit brolladora

Vertigen de la nit brolladora pel treball

Coratjosa
Coratjosa omnipresència
Coratjosa omnipresència del pinzell
Coratjosa omnipresència del pinzell en pregària

Cançó
Cançó de foscúria
Cançó de foscúria condolida...
Cançó de foscúria condolida
i un pensament

Escuma
Escuma emergent
Escuma emergent de la síntesi
Escuma emergent de la síntesi de l'ànima
i direm

(N'ESTEM SUAUMENT I SENZILLA
COMPLAGUTS PER LA SEURETAT DELS MOTS
PER LA PROFUNDITAT DE LA BELLESA
I L'ESPERANÇA...)

i per a pintar: PINTURA
i per a cantar: PINTURA
i per al somris: PINTURA
i per a estimar: també PINTURA!!!

JOSEP PÉREZ I TOMÁS
Alcoi, maig del 1987

JOSEP PIERA

(A Antoni Miró)

Quin màgic laberint de flames!

Com una processó de records condemnats al silenci
amb crits desesperats cremen els arbres: fum.

El foc, una orgia ferotge de fantasmes,
em furta, aquesta nit, la calma i la memòria.

Demà, el verd tindrà regust de cendra.

Anunci de dol, metàfora de res, les paraules.

Un home ho pensa, des de la cambra a fosques,
en veure el lament encés de l'horitzó.

Al seu costat un cos-plaer adorm la nuesa.

No hi ha demà possible;
només l'instant concret de la passió.

I aquella mar llunyana,
morós taüt d'estrelles,
des d'on encara alçar un crit constant de goig.

Obrir totes les finestres impossibles.

JOSEP PIERA

La Safor, 1980

LLUÍS RODRÍGUEZ OLIVARES

MALSON DEL DÒLAR

... (Al fons, la serra Mariola.
Apropat, l'Alcoi. Baixant pel port,
la Mediterrània. Llum i taques grisenques,
boscós d'alzinar, carrascar, garriga,
matolls de romaní i argelaga,
flaire a camamilla,
raïm de llop i crespínell d'entre les roques.
Un gran dòlar onejant al vent rafegat
que xiula als talls endinsats).

LLUÍS RODRÍGUEZ OLIVARES

Madrid, tardor del 1982

EUSEBI SEMPERE

(A Antoni Miró)

... Superfícies planes,
sense modular, acerades,
tibades en llurs contrastos,
on predomina el negre,
pregon com els abismes,
com el nostre destí sense
esperança.

EUSEBI SEMPERE

Madrid, agost del 1973

(Del llibre «Antoni Miró - Amèrica Negra». Editat per Institut i Acadèmia Internacional d'Autors, Newcastle/Tyne [England], juny, 1974).

PABLO SERRANO

TOT ESGUARDANT ANTONI MIRÓ

Home i nom Miró,
que mirà i amenaçà des de la seva història.
Melena i barba de jove antic.
D'Alcoi, d'allà amunt,
com àguila que albira en color refulgent o obscur
la injusta condició humana,
muntó d'homes-misèria que esperen.
Solament esperança,
paraula, gest que resta al fons,
most de raïm abans del suïcidi.
Espera, perquè la teua realitat és vida
i s'anomena ESPERANÇA, i pinta,
perquè la teua mà escriu aquesta història i
romans per ésser viu de la teua altra vida.

PABLO SERRANO

Madrid, a set d'agost del 1973

ISABEL CLARA SIMÓ

PER A ANTONI MIRÓ

*Per a Antoni Miró, el millor
pintor del món.*

Quan la llum és a dintre
esclata en el llenç, fàcilment,
i en fa corbes sensibles, algun
rostre, una albarda daurada
i una dona ajaguda, oferint-se.

Quan el foc és a dintre
i bull, i els colors es
disposen tots sols, cadascun
en la forma escaient, i
voldries plorar quan ho
mires, i cridar. I fer un pas.

Quan la vida és a dintre
i Toni la veu, fit a fit,
i d'un glop beu la terra
i la pàtria, i la posa en la
tela. Et foraden la pell
els ullots de Picasso, i
el dolor de l'oprobí.
Mortadelo fa llengots
als jerarques centrals
—acer i gel la mirada mortal—.

Quan el talent és endins
i és tan fàcil pintar, pulcrament,
el batec del nítid perfil
d'uns malucs que semblen de carn.

Quan s'és Antoni Miró, un pintor que
fabrica el misteri de l'art,
pam a pam, i jo el veig
i m'agrada mirar devanida
la gent i dir en veu alta:
«Veieu? Doncs és amic meu...».

ISABEL CLARA SIMÓ

Barcelona, maig del 1987

ANTONI URIOL

A ANTONI MIRÓ

«Sou (art i veu, nostàlgic o profeta)
retina, petja, crit,
seny que endevina pobles, mà segura
plasmant l'estre incisiu i vigorós».

ANTONI URIOL

Vancouver, febrer del 1980

(Del llibre-catàleg «A. Miró - Jornades de Solidaritat». Edita: Ajuntament de València, setembre del 1983).

JOAN VALLS I JORDÀ

AL LEGORIA D'ANTONI MIRÓ

El món multicolor que tu has creat
el salva de la boira i la mentida.
No sé si has descobert la veritat,
però els teus ulls s'han fet la caramida
d'un magnètic oracle tan immens
que renova a tothom els sentiments.

Com simple acòlit del teu art diria
que acate la destresa i el combat
abrivat entre joia i elegia,
tan ple de llum i originalitat,
i ets autòcrata just d'un horitzó
que s'equilibra en tu, Antoni Miró.

La ferma juvenesa que ens has dut
clarifica el camí en invicte esclat.
El teu art és un clam de multitud.
Segueix el fil que mai no s'ha trencat.
I has acusat falcons com a desgràcia
encenent el renec amb eficàcia.

Dels rovells i arcaïsmes més roïns
has tret el crit, la força i la clarícia
i contra els averanys plens de verins

has acusat els talls de la injustícia.
I tot amb la Pintura per bandera
airejat per un clam sense frontera.

Has plasmat, entre l'odi i la tenebra,
el tràngol sangonós de la dissort
i el banús ètnic de la raça negra
on fa la impunitat soplug de mort.
Tu has percaçat la llàgrima perduda
dels que pereixen sense cap d'ajuda.

El món està per aclarir encara.
La política baixa el té captiu
de la grisa maranya en que es prepara
el bàrbar holocaust definitiu,
mentre el colom, la creu i les cançons
canten la pau darrera dels canons.

Però el teu al·leluia sap capir
la gràcia novella per damunt
de tota brossa, perquè el teu respir
pren de l'aire del poble el fons profund.
Sempre seràs així, farcit d'amor,
pintor de llibertat sense foscó.

Antoni, l'alcoià: si encoratjat
enarbores pinzell i dins la testa
t'illumina el fulgor més inspirat
plasmant, sens fre, la intrèpida protesta,
jo et lloco la propícia valentia
del teu art contra tanta tirania.

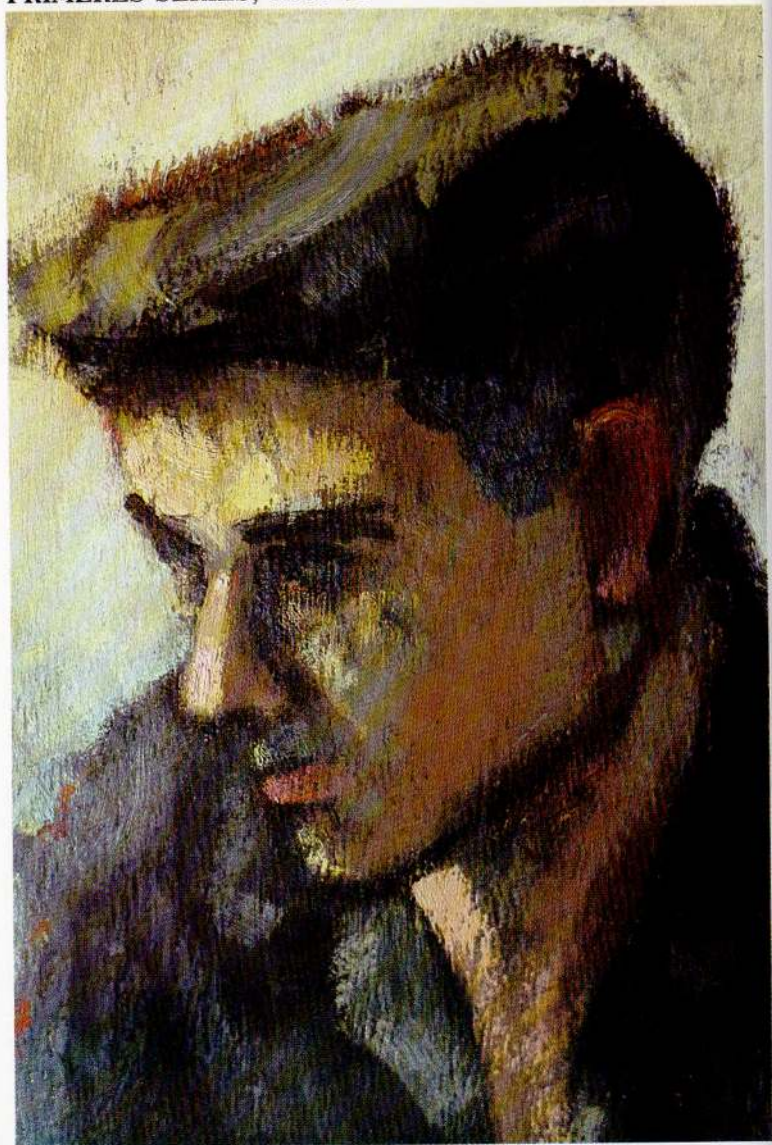
JOAN VALLS I JORDÀ

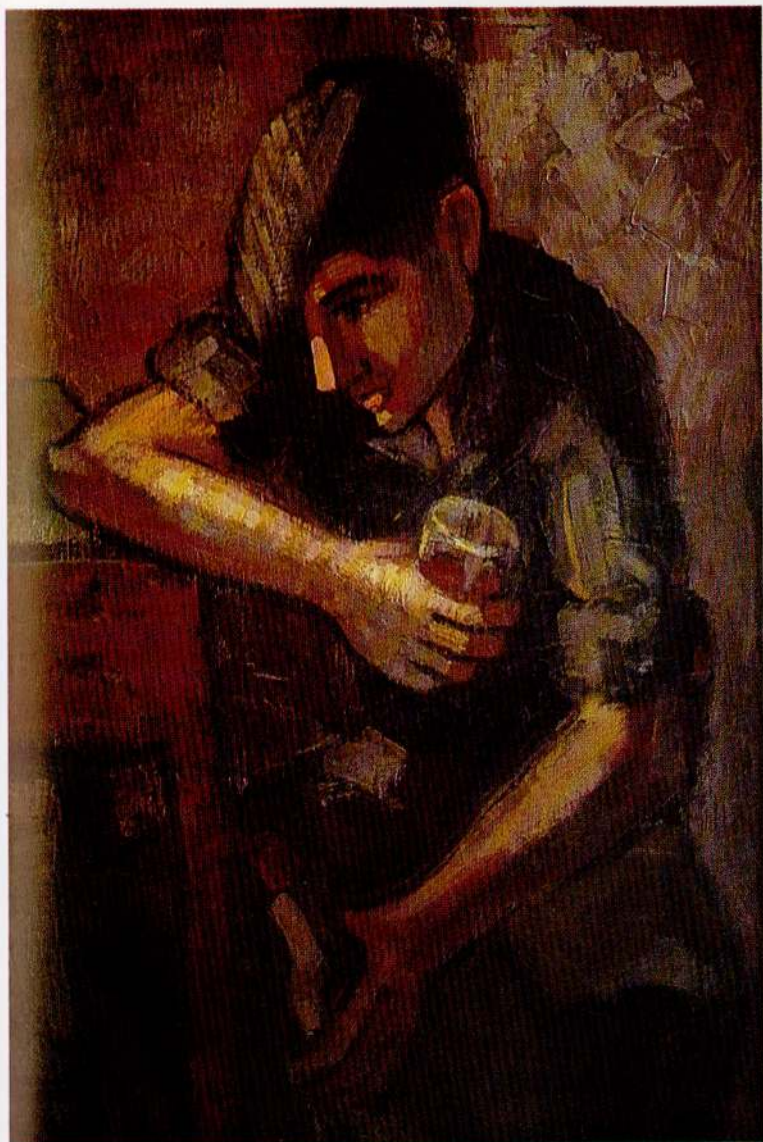
Alcoi, 2 de juliol del 1986

A mon pare, Vicent Miró i Gisbert

ANTONI MIRÓ / RECULL D'OBRES, 1960-87

EL BEVEDOR, 1960 (PINTURA, 82 x 60)

NUA 2, 1964 (PINTURA, 46 × 50) LES NUES

FAM I TRISTESA, 1966 (PINTURA, 110×100) LES NUES

CRIT DIJUNI FORÇOS, 1966 (PINTURA, 105 × 100) LA FAM

A CHE GUEVARA, 1970 (PINTURA, 116×90, FRAGMENT) L'HOMME

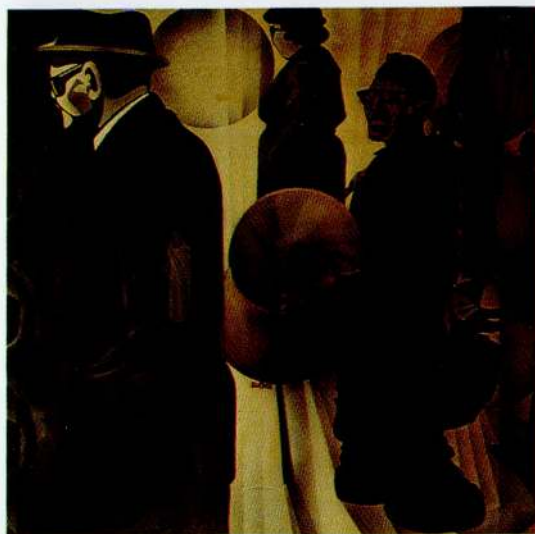

A CHE GUEVARA, 1970 (PINTURA, 116×90, FRAGMENT) L'HOMME

SÈRIE: AMÈRICA NEGRA, 1972

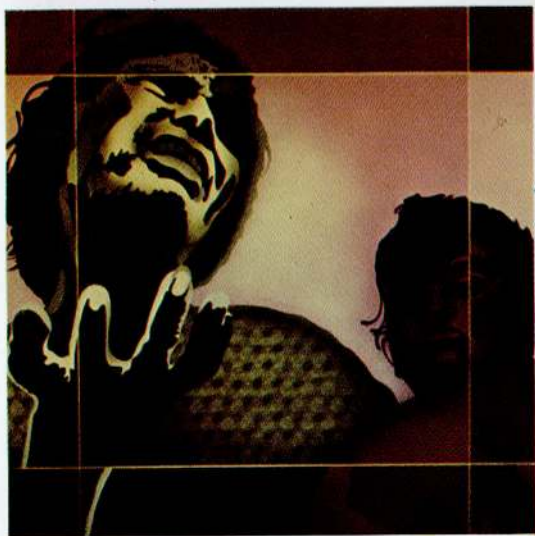
SOBRE LA GUERRA, 1972 (PINTURA, 125×125)

HUMANITAT, 1972 (PINTURA, 60×60)

A COPS, 1972 (PINTURA, 80×80)

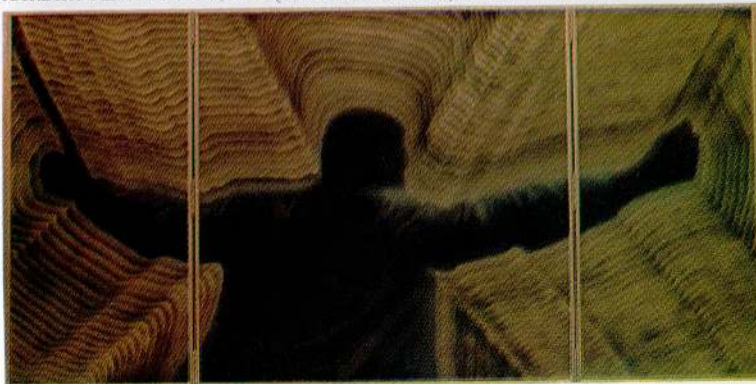
GEST DE FAM, 1972 (PINTURA, 100×100)

VIOLENCIA, 1972 (PINTURA, 80 x 80)

IGUALTAT PER A TOTHOM, 1972 (PINTURA, 100 x 200). MUSEU DE BILBAO

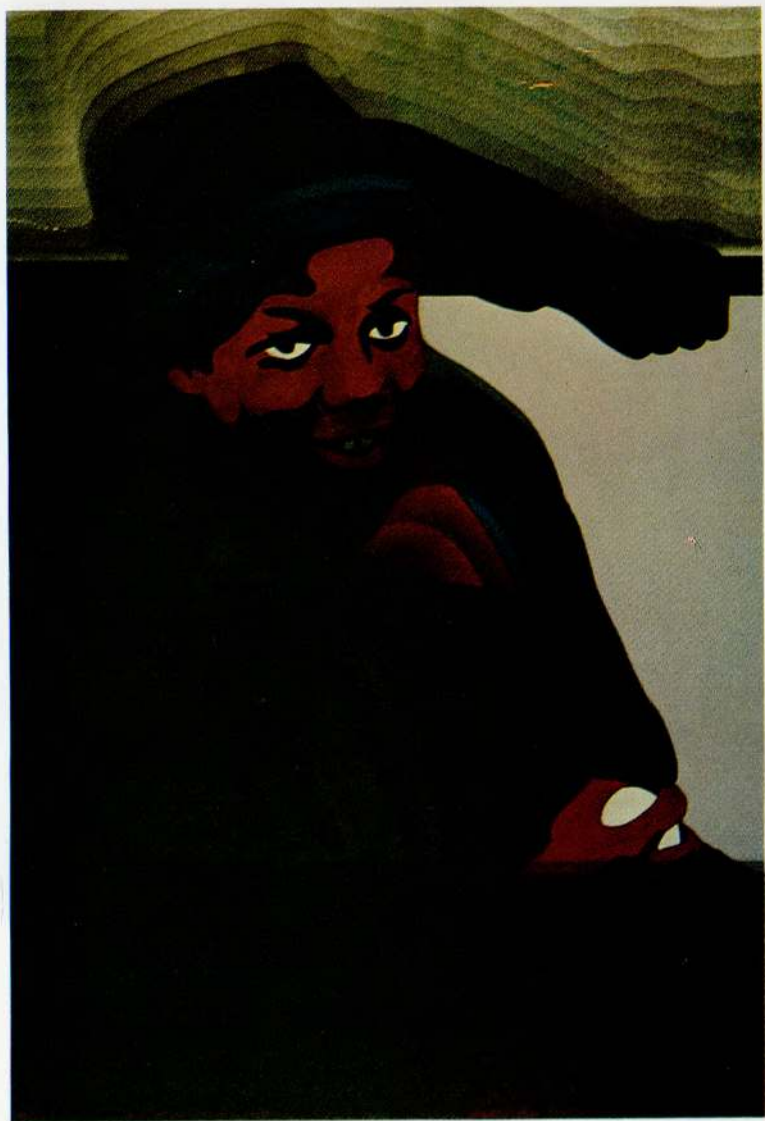

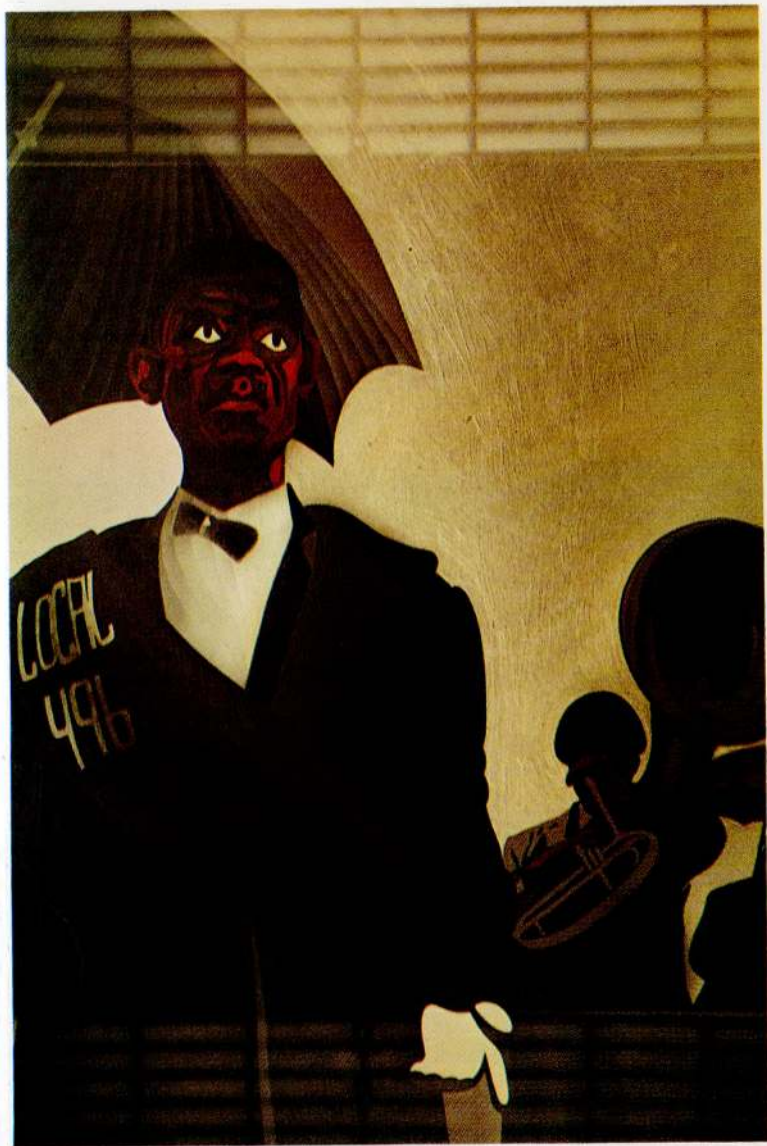

LLIBERTAT, 1972 (PINTURA, 60×60)

JO TAMBÉ SOC AMÉRICA, 1972 (PINTURA, 70×70)

MUSICA FINS LA MORT, 1972 (PINTURA, 105 x 75). COL. GIORGIO GRADARA, ANCONA

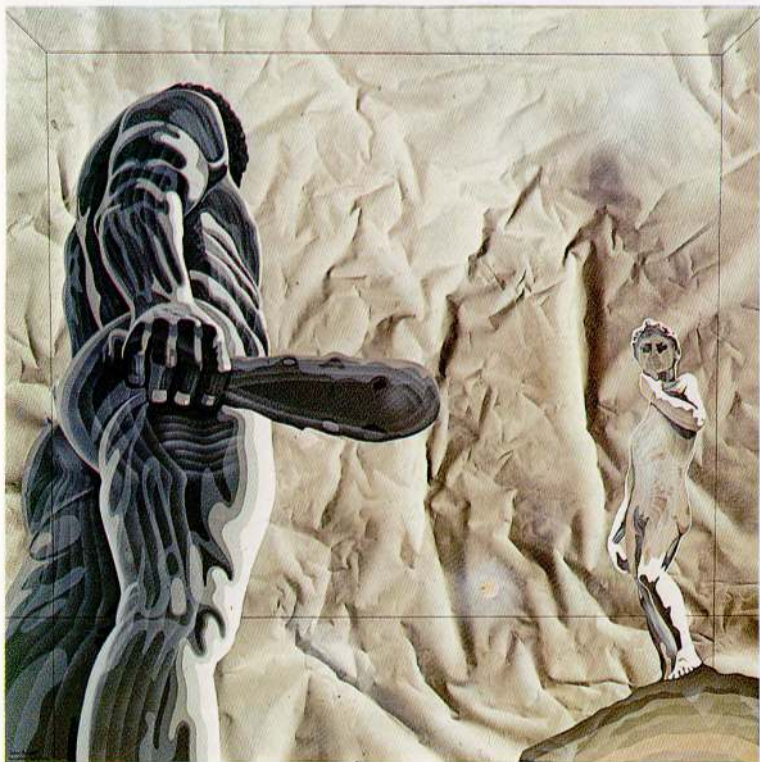
LA GIOCONDA, 1973 (METALLGRÀFICA, 100, 66 x 48)

HÓME LLIGAT, 1974 (PINTURA, 100×100). MUSEU DE LANZAROTE

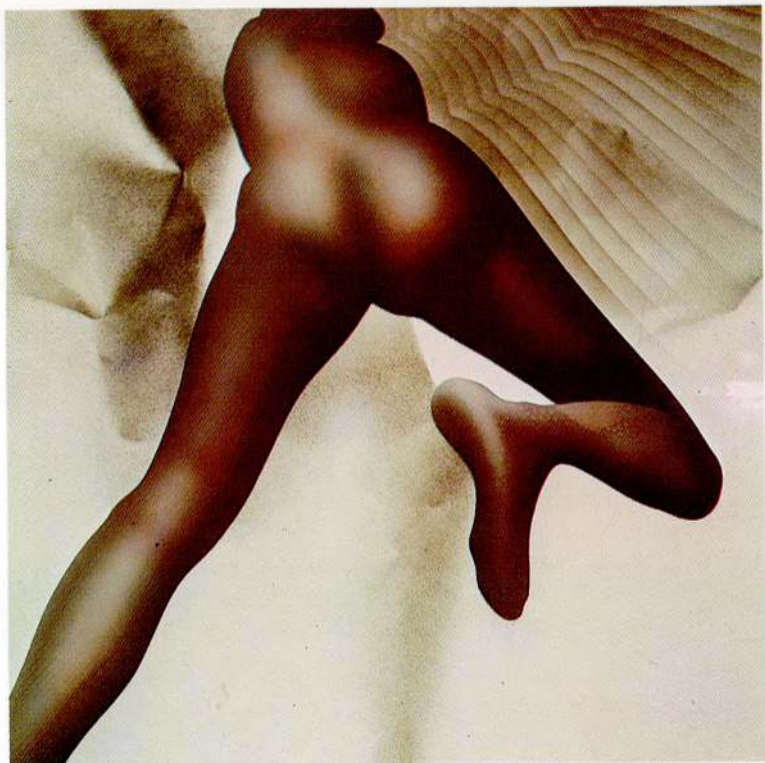
DESPERANÇA, 1973 (PINTURA, 150 x 150). COL. VICENTA SOLER, ALTEA

HERCULUSA I DAVIET, 1973 (PINTURA, 150×150).

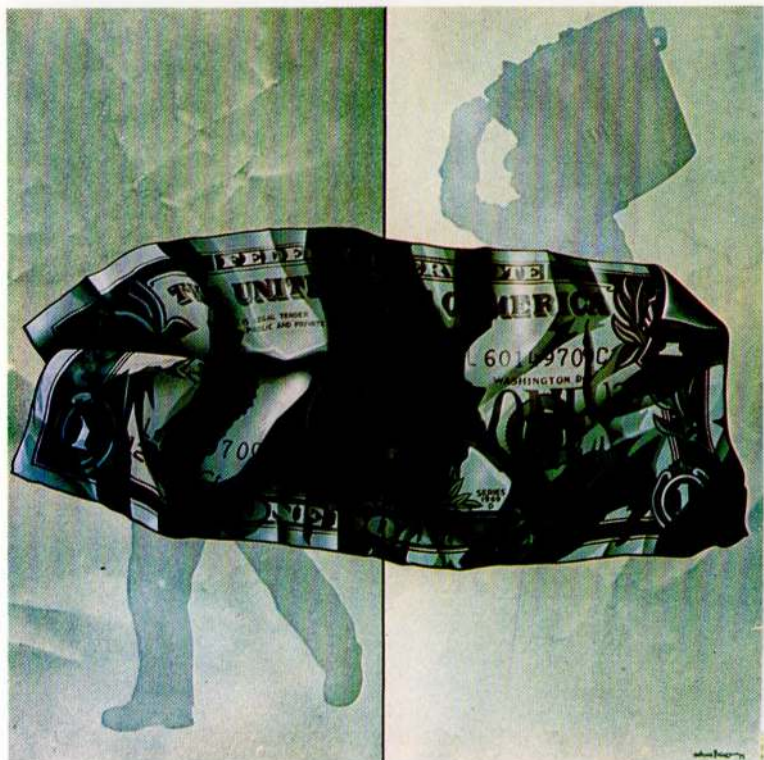
MADE IN SPAIN, 1973 (PINTURA, 100 x 100). COL. RAFEL BARRACHINA, ALCOI

LA FUGIDA, 1973 (PINTURA, 100×100)

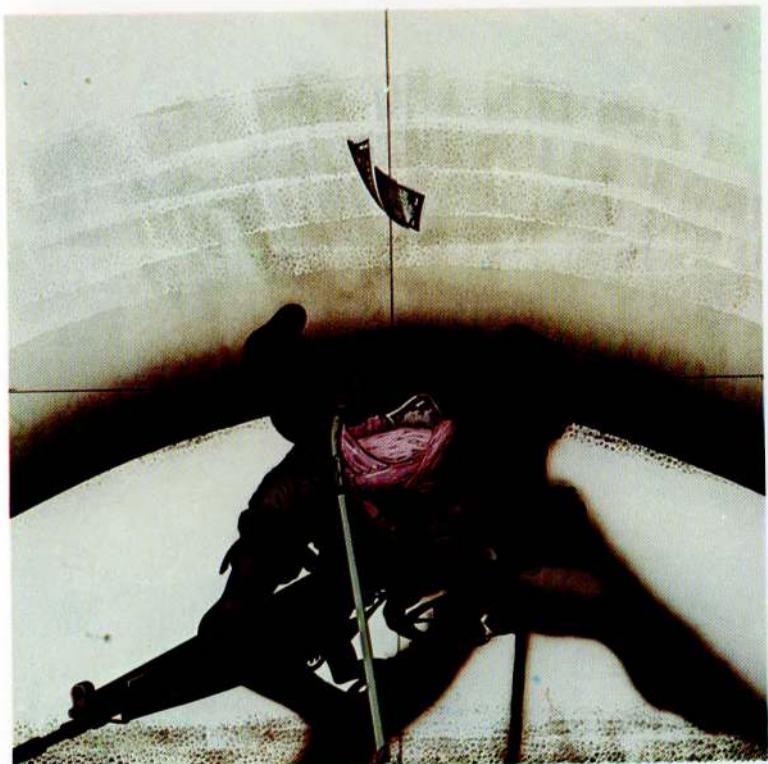
TRES MIL ANYS DE PALESTINA, 1974 (PINTURA, 70×70). COL. KETTI RICO, MADRID

SERVICE DU NETTOIEMENT, 1975 (PINTURA, 100 x 100). INSTITUT D'ESTUDIS D'ALACANT

DÒLAR ENFORCAT, 1974-75 (PINTURA, 100 x 100). COL. VICENT MIRÓ, ALCOI

SOU I SOLDAT, 1974-75 (PINTURA, 150 × 150). GALERIA PUNTO, VALÈNCIA

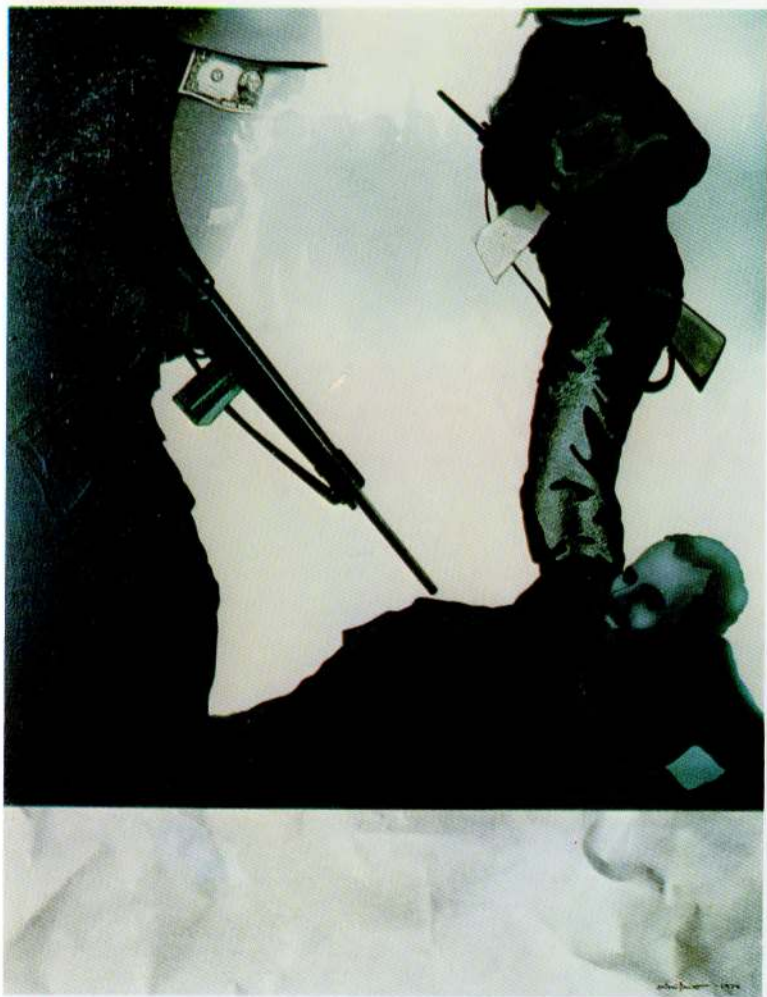
DONA DEMANANT LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ, 1978 (POLIÉSTER, 170 × 80 × 45).
MUSEU DE SEVILLA

LA MODEL, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE-BAIX RELLEU, 2-200 x 100). COL. DIPUTACIO D'ALACANT

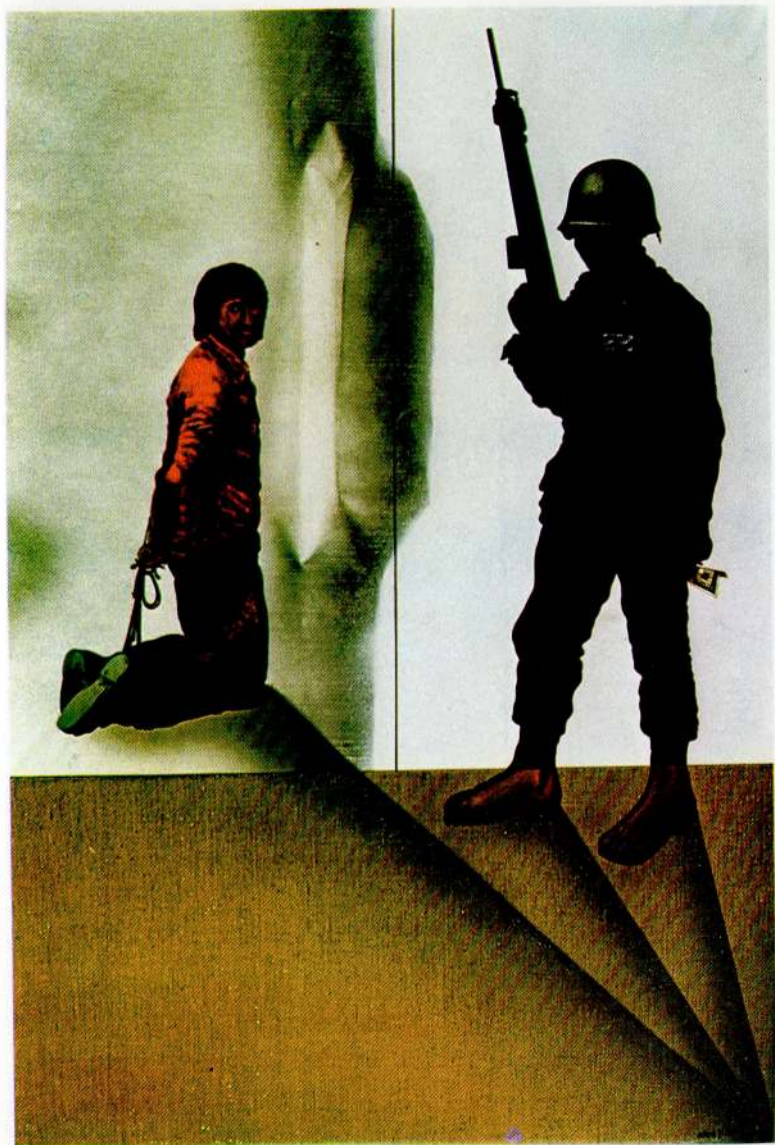

A VIETNAM LA RAÓ HA GUANYAT, 1975 (PINTURA, 70 x 70). COL. CÀNEM, CASTELLÓ

LA LLISTA DELS CECS, 1974 (PINTURA, 100×81). COL. JESÚS MARTÍNEZ, VALÈNCIA

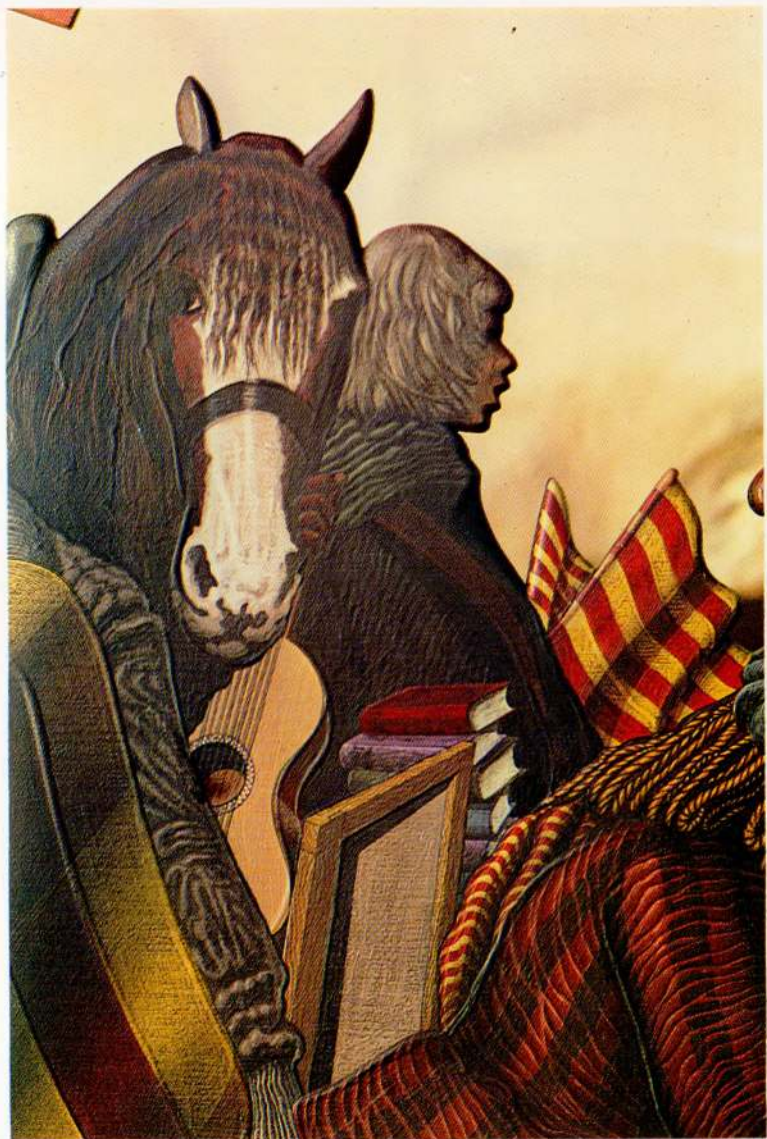
LA GRAN MASSACRE SUBVENCIONADA, 1974 (PINTURA, 150 x 100)

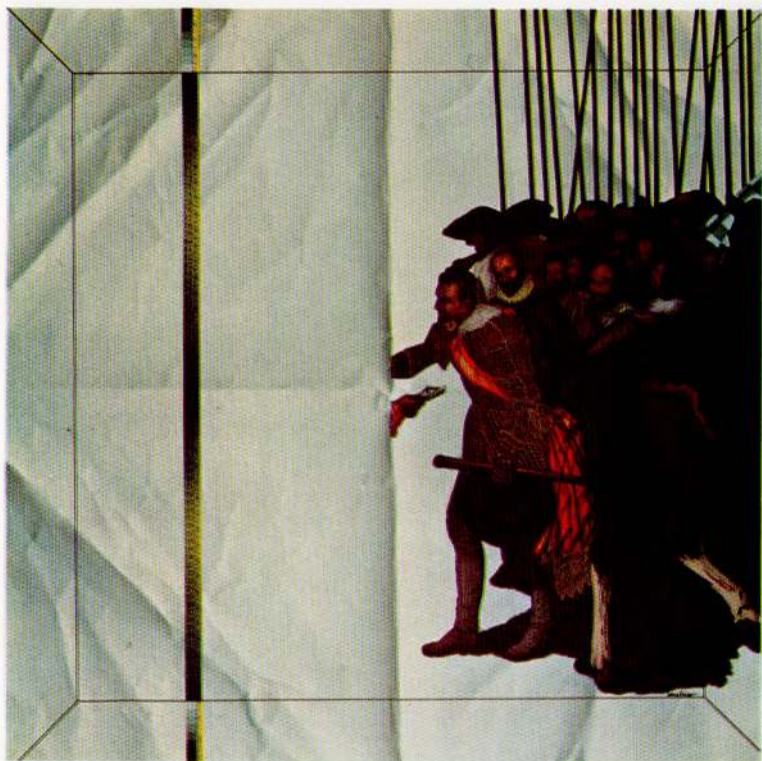

GARROTADA, 1976 (FRAGMENT)

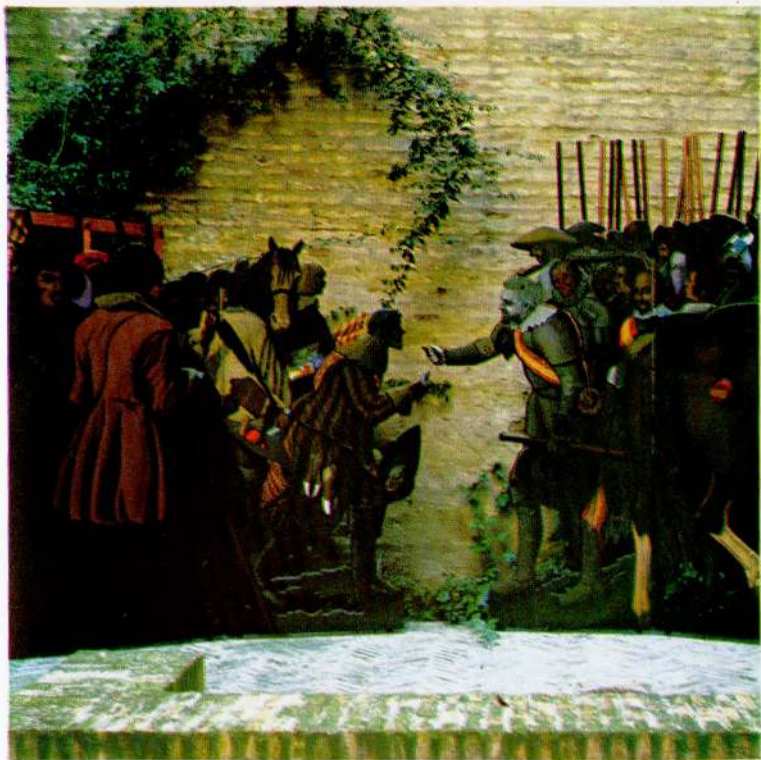

UN POBLE SOTA LES LLANCES, 1977-? (FRAGMENT, PINTURA-OBJECTE, 100 x 100)

LES LLANCES, 1975 (PINTURA, 100×100). COL. VICENT MIRÓ, ALCOI

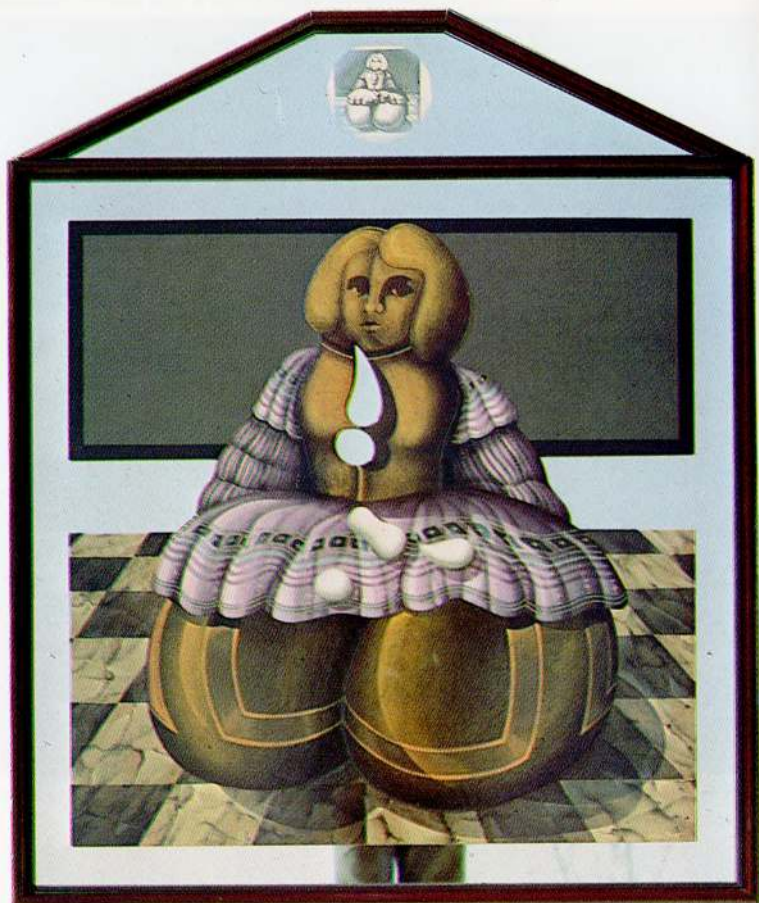
LLANCES IMPERIALS, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE, 250 x 850). MUSEU D'ART CONTEMPORANI D'ELX

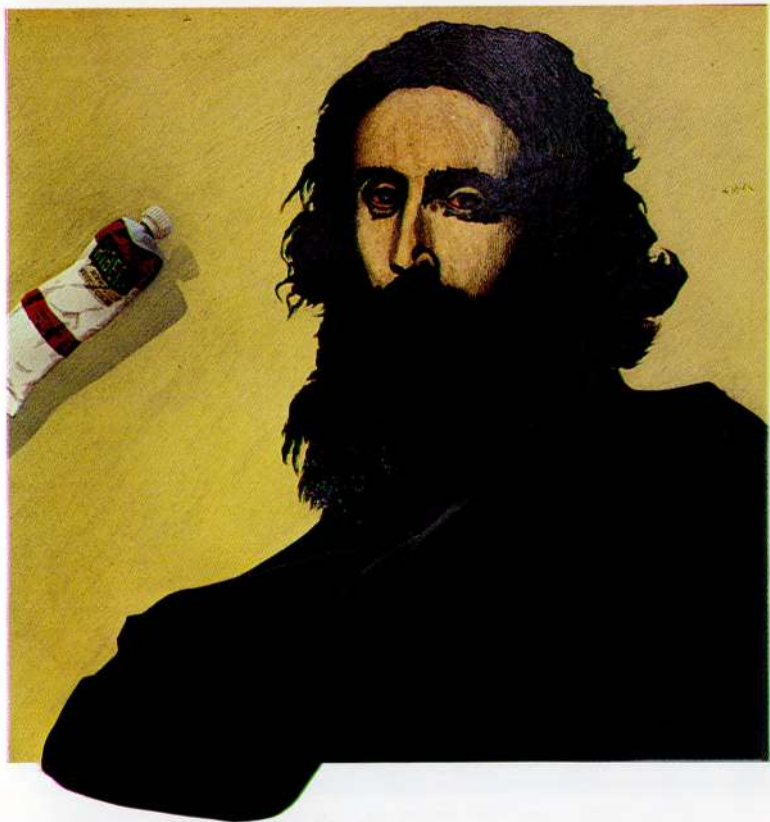
MENINA-NINA, 1980 (PINTURA, 70×70). COL. NURIA ABELLÓ I PERE BOFILL, BARCELONA

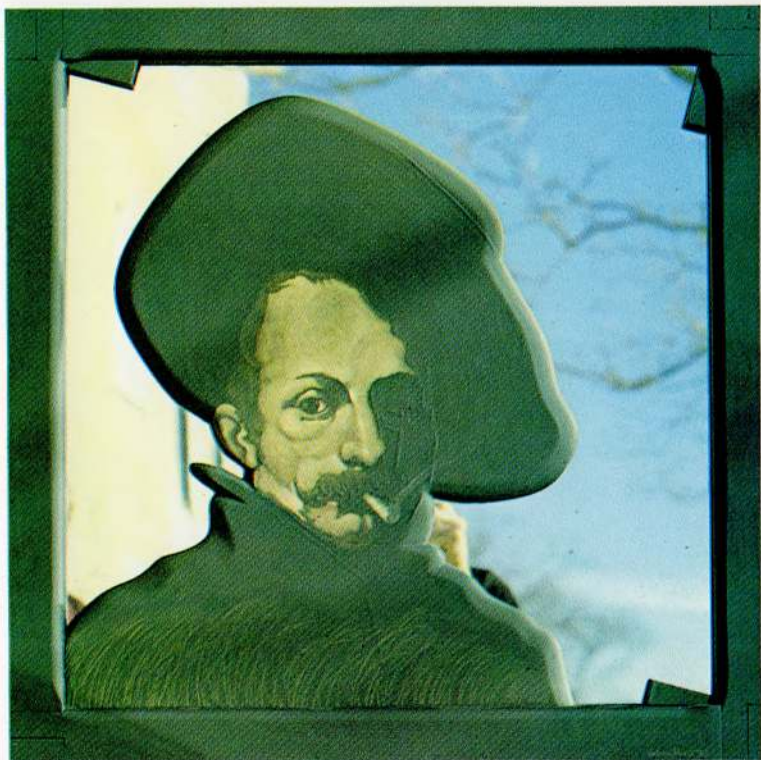
DUQUESA D'ALBA, 1981-82 (PINTURA, 80 x 80). AJUNTAMENT D'ALACANT

MARGARIDA SENSE CAPELL, 1980-81 (PINTURA, 100×80)

SANT PAU FUMATA, 1981-82 (PINTURA, 80 x 80)

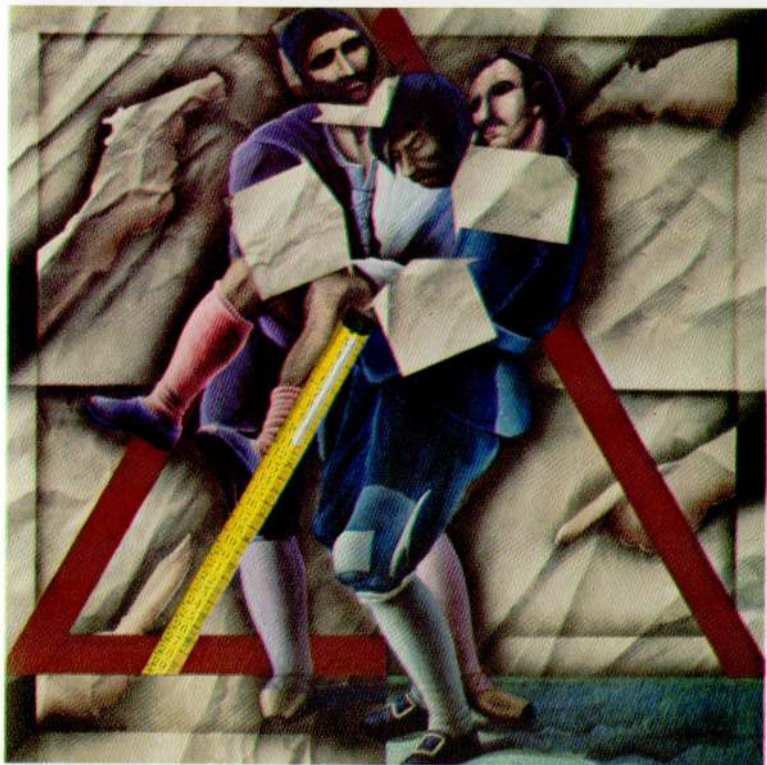
DÍDAC D'ACEDO, 1980 (PINTURA, 60×60). COL. LUIS RODRÍGUEZ I JUANA GINZO, MADRID

L'AUTORRETRAT DE GOYA, 1981-83 (PINTURA, 70×70). COL. SOFIA BOFILL, IBI

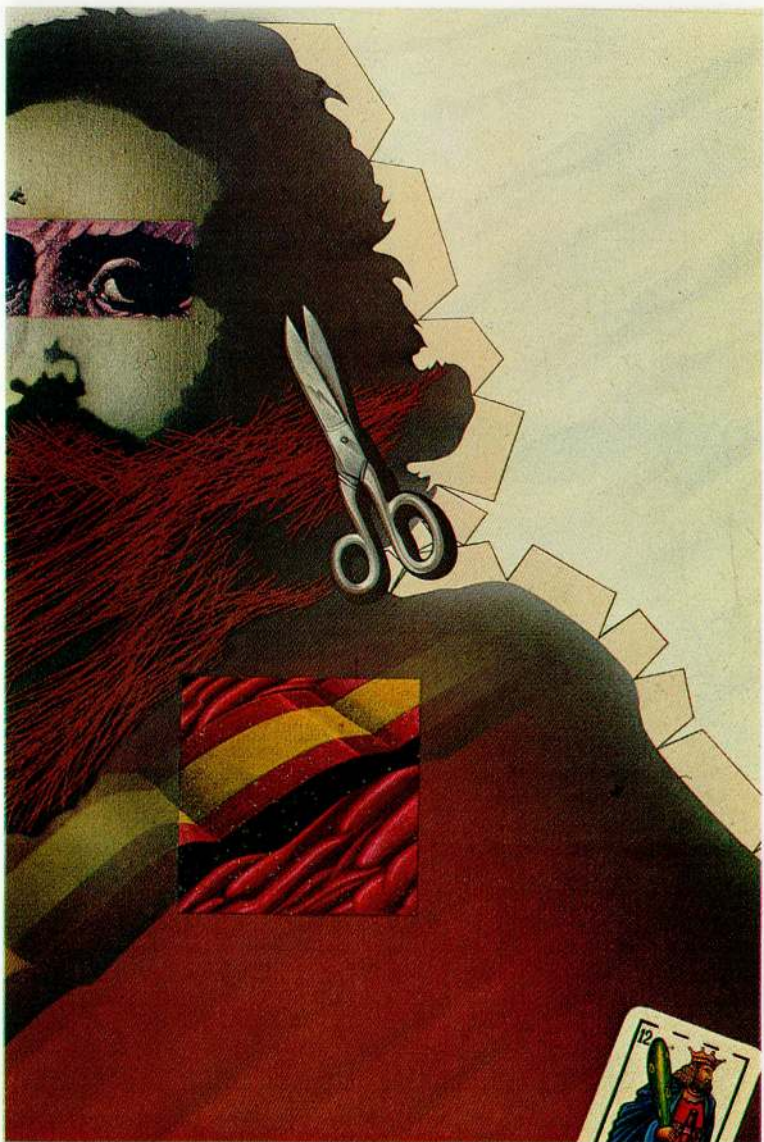

PAM CONTRA LA CULTURA, 1982-85 (PINTURA, 100×100)

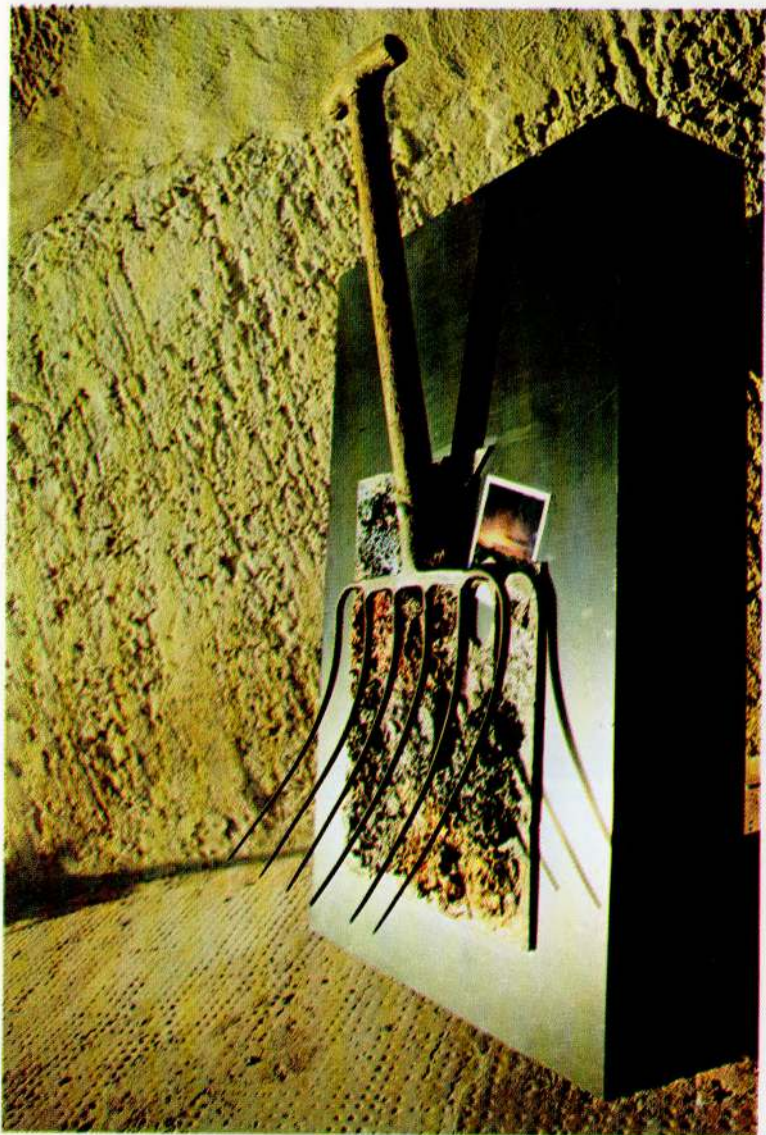
L'OBRE MALFERIT, 1982-85 (PINTURA, 100 × 100)

SANT PAU ESPANYOL, 1982 (PINTURA, 81 x 81, FRAGMENT)

«A SEMPERE», FORÇA I PALETA AMB OCÀS AL SOPALMO, 1985 (ESCULTURA-OBJECTE, 87 x 45 x 30)

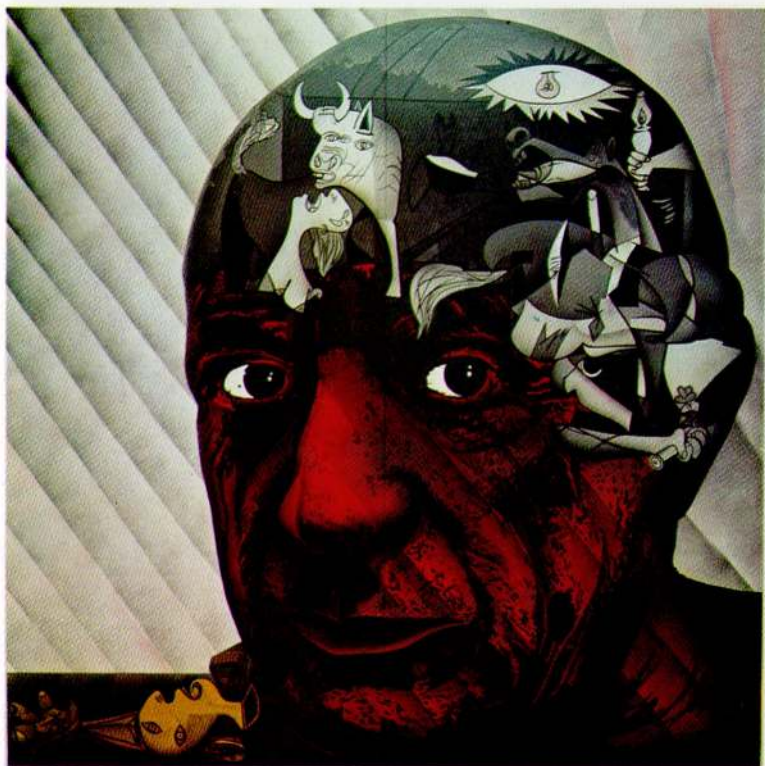
BOSCH, MIRÓ, JAN SANDERS, 1985 (PINTURA, 200 × 200, DIPTIC)

REPRESSIÓ NO, CULTURA SÍ, 1982-85 (PINTURA, 100×100). COL. J.A. CATALÀ, MALLORCA

PERSONATGE ESGUARDANT GUERNIKA, 1986 (PINTURA, 200 × 200)

GORA EUSKADI, VISCA PICASSO, 1985 (PINTURA, 200 × 200, DIPTIC). COL. JOAN TUDELA, ALCOI

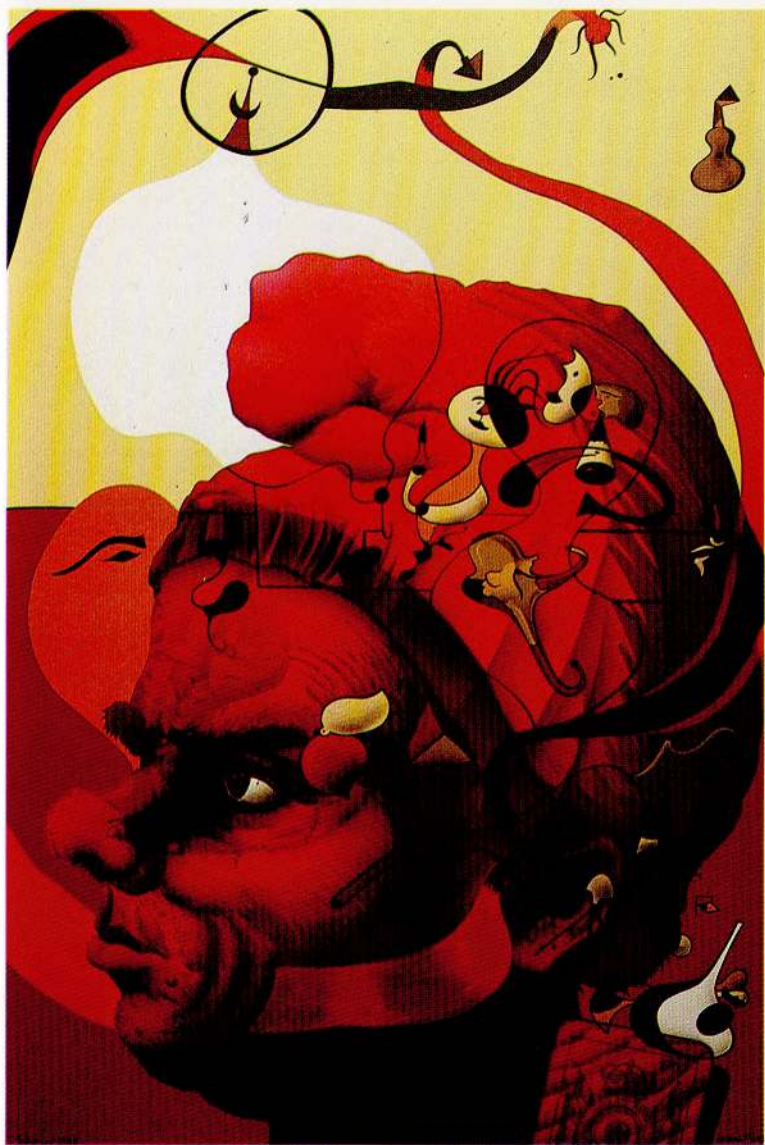

RETRAT EQUESTRE, 1982-84 (PINTURA, 200×200, FRAGMENT)

122 MENIP, 1981-86 (PINTURA-OBJECTE, 206 x 140 x 140)

INTERIOR, 1986 (PINTURA, 98×68). COL. AUSIÀS MIRÓ I BOFILL, ALCOI

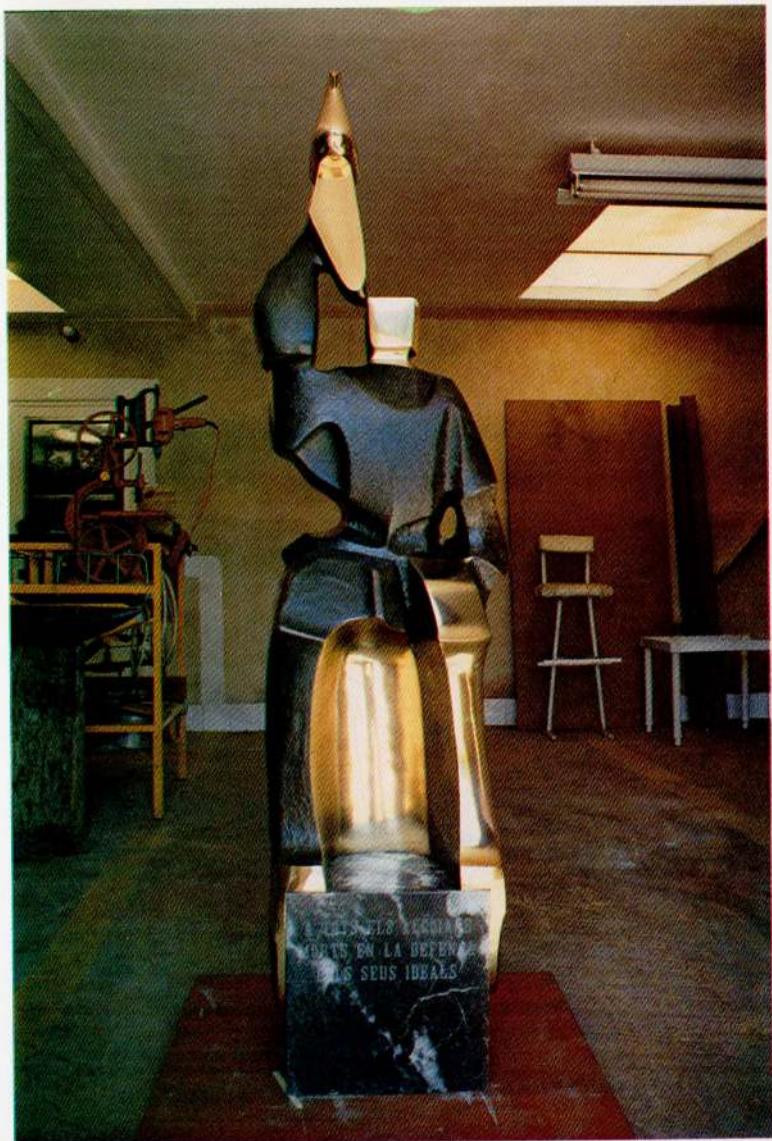
TORS DE COMTE-DUC, 1985 (ESCULTURA BRONZE, 71 x 56 x 34)

ESCULTURES DE LA SÈRIE «PINTEU PINTURA», 1985

LA MENINA DE VELÁZQUEZ, 1985 (ESCULTURA BRONZE, 78×60×41, FRAGMENT)

128 A TOTS ELS ALCOIANS, 1985 (ESCULTURA, 173 x 45 x 30), BRONZE). COL. AJUNTAMENT D'ALCOI

CAJA DE AHORROS
PROVINCIAL DE ALICANTE

Obra Social i Cultural

EDICIONS DE LA GUERRA